

ДІАЛЕКТИКА ГЛОБАЛЬНОСТІ ТА ЕТНІЧНОСТІ В ЕТНОКУЛЬТУРНІЙ МІФОТВОРЧОСТІ УКРАЇНЦІВ

У статті розглянуто колективний та індивідуальний рівні прояву соціальних матриць глобальності та етнічності, що представлені відповідно етнокультурною міфотворчістю в масовій свідомості та індивідуальним авторським міфотворенням суб'єкта.

Ключові слова: глобальність, етнічність, соціальна матриця, етнокультурна міфотворчість, особистість, спільнота.

Процеси всесвітньої глобалізації вважаються серйозним викликом для людства. За кілька останніх десятиліть світовий соціум – досить хаотичний набір глобальних зв'язків, норм, настанов, цінностей, моделей поведінки, режимів, систем, інститутів – набуває реальних обрисів. Це змінює уявлення щодо змісту і значення етнічної картини світу, ментальності особистості і групи, процесів ідентифікації. Зважаючи на необхідність цілісного охоплення швидкоплинного світу, збільшується значущість міфологічного мислення як засобу створення нового світогляду людства (глобального суб'єкта).

Мета статті: прослідкувати діалектику глобальності та етнічності в етнокультурній міфотворчості українців на тлі викликів глобалізації.

Сутність глобалізації – у різкому розширенні й ускладненні взаємозв'язку та взаємозалежності як людей, так і держав, що виражається перш за все в процесах формування планетарного інформаційного простору, що функціонує майже винятково на основі високих технологій [8]. За Е. Гідденсом, глобалізація являє собою інтенсифікацію процесів універсалізації та експансії [8, 129]. Саме завдяки глобалізації територіальність перестає бути визначальним принципом соціального і культурного життя; соціальні практики звільняються від локальних прив'язок та вільно перетинають кордони (масова культура, реклама, Інтернет та ін.). За визначенням Й. Масуди, для глобалізму як основного рушія інформаційного суспільства характерні три ідеї: 1) почуття єдності людства, 2) гармонія людини і природного середовища, 3) поява глобального інформаційного простору без регіональних і національних кордонів.

Для соціально психологічного дослідження описаних вище кардинальних зрушень необхідно, на наш погляд, спертися на наступні принципи: структурно-цілісний погляд на систему взаємозв'язків людини, суспільства і природи; розуміння стану цієї системи, як перманентно кризового, (оскільки в межах дослідницького поля, так чи інакше, виявляється напруженість та конфлікти, вибухи і катастрофи, що характеризують теперішнє буття людства); розробка проблематики управлінського оволодіння кризовим розвитком (у протилежному випадку здатного довести людство до повного хаосу і загибелі).

У психології в цілому тема холистичності і глобальності стала центальною в аналітичному, гуманістичному, трансперсональному та психогенетичному напрямках досліджень (К.-Г. Юнг, А. Маслоу, К. Роджерс, В. Франкл, С. Гроф, В. Уїлбер, Ч. Тойч). А. Маслоу акцентував системну цілісність світу індивіда як самоактуалізованої особистості [5], яка переживає почуття "співпричетності та єднання з іншими", що оприявнюється в глибоких міжособистісних стосунках, містичності та досвіді вищих станів. У свою чергу, С. Гроф позиціонував людину як космічну істоту, пов'язану на рівні несвідомого з людством, Всесвітом [2]. Ураховуючи те, що для самоактуалізації особистості в глобалізованому світі важливими є відкритість новим ідеям, конгруентність досвіду, спонтанність, пікові переживання метацінностей, затребуваною виявилась модель людської душі, в якій визнається значущість духовного і космічного вимірів, а також можливостей для еволюції глобальної свідомості. Про це свідчить, зокрема, й акаузальний принцип синхронності, що оприявнює універсальний шар психіки – колективне несвідоме (К.-Г. Юнг). В контексті сучасного глобалізаційного процесу особистість перестає сприйматися як насамперед член етнічної спільноти, а постає громадянином світу. Цей новий статус інформаційної громади відбився, зокрема, в міфологемі "глобального села" (М. Маклюен). Під глобальним селом мається на увазі все сучасне суспільство, що відтворюється за допомогою "електричних" засобів спілкування (телебачення, радіо, кіно, телекомунікації). У глобальному селі повсякденно переплітаються і виставляються на загальний розгляд "усі часи і простори відразу" – усі світогляди, культури, способи спілкування, цінності, створені і збережені людством. Згідно з інформаційною теорією, людина як вид сформувалася в принципово іншій інформаційній ситуації, ніж сучасна. Вона звикла отримувати значущу інформацію від чітко окресленої малочисельної групи: родинної чи сусідської громади, міської слободи і т. ін. Позиціонування людства як всесвітньої общини може свідчити, з одного боку, про звернення до перевірених механізмів психологічного захисту від загроз зовнішнього і внутрішнього світу: чітке розставлення пріоритетів, уніфікація поглядів, що допомагає "фільтрувати" неконтрольовані інформаційні потоки. Разом з тим, у цій міфологемі можна розгледіти глобальну соціальну матрицю, яка орієнтує різні спільноти на культурний діалог і творчість нових цінностей й сенсів буття. Така діалектична взаємодія глобальності та етнічності – цілком закономірний процес, який, однак, може спричинити знеособлення етнокультурних спільнот, які невмотивовані на суб'єктне самоздійснення. "Лідери" глобалізації пропонують власні моделі життєздійснення, які не приживаються на ґрунті іншоментальних культур. Натомість скептично ставляться до такого варіанту глобалізації представники фрактальної психології (О. А. Донченко, Ю. Романенко та ін.). "Заміщення одних фрактальних матриць іншими принципово не змінює результату, тому безплідними виглядають спроби пошуку комплементарних гармонізуючих доповнень одних культур іншими" [6]. Одним з механізмів виходу етнокультур на новий рівень самоусвідомлення є, на наш погляд, етнокультурна міфотворчість.

Високий рівень соціальної легітимізації певних перетворень в Україні, зокрема, зрушень у бік консолідації

поліетнічної й різноментальної української нації, зумовлює внутрішні поривання соціетальних суб'єктів до етнокультурної міфотворчості. Яскравим прикладом цього є світ ЗМІ, який створює певну модель реального суспільства, яка "демонструє" прототипу зони його найближчого розвитку. Очевидно, що утвердження єдиної цивілізації (глобалізованого соціуму) викликає необхідність свідомої суб'єктної підтримки досі стихійних механізмів етнокультурної міфотворчості. В їх дотеперішньому функціонуванні суб'єктна складова не мала вирішального значення, але ситуація докорінно змінилася, "культура зараз виступає як поле спілкування суб'єктів різних – минулих, сьогоденних та майбутніх – культур, як діалог і взаємопородження цих культур" [1, с.289].

Дійсно, якщо гарантом самобутності традиційних культур була перш за все інформаційна ізоляція спільнот, то сьогодні принциповим є завдання формування самобутності на основі комунікативної відкритості. На наш погляд, це передбачає активне спілкування не тільки в горизонтальному зрізі (діалог між сучасними спільнотами), але й у вертикальному – тобто комунікація з минулим, різними історичними епохами (завдяки психологічній герменевтиці, психо-історичній реконструкції) і майбутнім (відповідно, шляхом вироблення життєвих завдань та цілепокладання в етнокультурній міфотворчості). Етнокультурна міфотворчість, з одного боку, поєднує в собі толерантність до самовиявлення всіх суб'єктів соціального життя, а з іншого – активну життєву позицію й вчинковість стосовно розгортання інтенцій певної психокультури.

Для того, щоб прослідкувати діалектику глобальності та етнічності (в зазначеному вище розумінні) в етнокультурній міфотворчості особистості необхідно врахувати наступне. Особистість, яка самореалізується в певній культурі, інтеріоризує смисли, пропоновані саме цією етнокультурною матрицею. Суб'єкт може дозволити собі духовно дистанціюватись від соціалізаційного впливу в культурі, і цей факт, зокрема, відбитий в ідеї конгруентності індивідуальному досвіду, автентичності породження сенсу суб'єктом як автором власного життя. Якщо згадати про пікові переживання як трансцендентне відкриття індивідуалізованого сенсу буття і разом з тим універсального сенсу, то можна, мабуть, говорити про особливий суб'єкт-суб'єктний рівень спілкування творчої особистості з Абсолютом. У релігійних уявленнях певної етнокультурної спільноти (образ Бога і ставлення людини до нього) найбільш повно розкривається сутність етнічності як соціетальної матриці, що продукує відповідний етнічний антропотип. Наприклад, психологічно-іманентний образ Бога в православ'ї акцентує героїку страждань Христа, таким чином пропонуючи страждання як атрактор, в якому віддзеркалена ексекутивність слов'янської душі [6, с.286]. Якщо розглядати суб'єкт-суб'єктні стосунки з Абсолютом як механізм самотрансценденції суб'єкта-міфотворця за межі дії соціетальної матриці етнічності, то здобути в такий спосіб індивідуальні сенси, оформлюючись у цілісність індивідуально-авторського міфу, стимулюють спільноту до саморозвитку. "Образ Бога в людині, на думку К.-Г.Юнга, не був знищений гріхопадінням, а був лише пошкоджений і він може бути відновлений Божою благодаттю. Сферу дії інтеграції підказує сходження душі Христа в пекло, де його справа спасіння стосується навіть померлих. Психологічним еквівалентом тут виступає інтеграція колективного несвідомого, яка становить істотну частину процесу індивідуації" [9, с. 6]. Отже, потенційний психічний досвід спільнот, закодований у вигляді архетипів, може бути усвідомлений і задіяний завдяки етнокультурній міфотворчості суб'єкта. Таким чином, здійснюється новий виток еволюційного розвитку, позначений як традиційна етнічність – виклики глобальності – етнокультурна міфотворчість суб'єкта – новий рівень етнічності, яка формує інноваційну культуру глобалізованого соціуму. Етнокультурна міфотворчість суб'єкта постає, перш за все, в індивідуальному авторському міфі через усвідомлення потенціалу власної етнічності, що дає можливість спільноті творчо перевершити себе, синтезувавши мета-смисли буття людини в оновленому світі. Інтерпретація сценаріїв самоактуалізації особистості в культурі потребує духовної дистанції міфотворця від обмежень певної етнокультурної традиції, а точніше, творчої "гри з традицією" не втрачаючи зв'язку з нею. Інтегруючи ці думки, слід підкреслити, що етнокультурна міфотворчість виступає не тільки засобом самореалізації творчого потенціалу суб'єкта, але позначає напрям руху до подолання скінченності людського існування, стверджує етичні модуси людської присутності у світі, об'єктивуючи духовні "форми, що народжуються в ім'я певної культури як вираження найглибших таємниць її світовідчуження" (О. Шпенглер).

З метою виявлення специфіки соціетальної матриці етнічності в етнокультурній міфотворчості українців на фоні викликів глобалізації звернемося до психо-історичної реконструкції констант їх етнічної свідомості [4].

По-перше, очевидно, і досі залишається актуальною давня культурна ламентация з приводу життя українців "на рідній, не своїй землі". Це відчуття посилюється загальною тенденцією "втрати коренів", бездомності особистості в глобалізаційному просторі. Психо-семантичні дослідження, зокрема, свідчать про те, що в сучасній українській свідомості майже втрачене розуміння хати як храму, спостерігається непов'язаність уявлень про "дім" з етнічним, і це сигналізує про некоріненість особистості або страх втрати родинного осередку – символічного місця захисту та спокою.

Етнологи та етнографи вважають територіальний фактор найважливішою підставою для формування етносу як цілісної культурної системи. Не випадково в культурі будь-якого етносу територія його розселення (земля) сакралізується та наділяється в етнічній свідомості характеристиками типу: рідна, батьківщина, ненька. Сучасне поняття "земля" у свідомості українців не втрачає ознак рідності, але в ньому розмитий компонент етнічності [4]. "Українській спільноті сьогодні вкрай необхідний близький до її природного психофракталу міф, за допомогою якого можна було б повернути людям сакральне ставлення до Батьківщини" [4, с.276]. Поліідеологічна міфологема "Берегині", ймовірно, могла б об'єднати різноманітні спільноти на території України, бо її основою є архетип цілісності, лона первісної матері, Уробороса, Самості.

По-друге, чоловіче і жіноче в українській традиції існували як рівноправні начала буття, а подекуди жіноче навіть мало вищий сакральний статус. У сучасній свідомості українців велика кількість яскраво позитивних характеристик "жіночого", "материнського" пояснюється позитивністю етнічного архетипового образу жінки. Новітня міфологія "чоловічого", "батьківського" розвивається по лінії статусного й інструментального змістового забарвлення: батько, друг, глава, хазяїн, співробітник, охоронець, годувальник, коханець, працівник [4]. Цікавою ілюстрацією цих емпіричних висновків є концепція "арійського стандарту", в якій батьківський етнотворчий фермент поєднується з материнським і утворює український етнос нової епохи. Причому материнське і батьківське начала повинні бути сумісними і для українських умов. На думку автора концепції І,

Каганця, це дуальні соціотипи "Адміністратор" та "Миротворець", – "Адміністратор" (чоловічий первінь) дає "Миротворцеві" (жіночому началу) порядок і рішучість, а "Миротворець" насажує "Адміністратора" своїми етикою, інтуїцією і перспективним мисленням. Таким чином, перехід до нового етапу розвитку української нації можливий при тісному контакті і гармонійному інформаційному обміні логіко-сенсорних екстравертів та етико-інтуїтивних інтровертів. Цей контакт приводить до вивільнення творчої активності обох сторін дуальної взаємодії. Ураховуючи, що сьогодні зредуковано давню слов'янську опозицію середнього (жіночого) та периферійного (чоловічого) світу і йдуть активні процеси андрогінізації, можна припустити, що чоловіче та жіноче в зазначених вище функціях синтезуються в етнокультурній міфотворчості нашого сучасника. Однією з символічних ознак цього є жінка-берегиня, що вже не належить лише середньому хатньому світові, а сміливо виходить у чоловічий, соціально-політичний простір і виглядає там цілком природно.

По-третє, привертає увагу часто згадуваний у казках, а пізніше й у героїчному епосі мотив зради братів-побратимів. Знаковим є те, що він притаманний тільки чоловічому варіанту поведінки. О.М. Лозова пояснює цей факт наступним чином: "побратими, наділені кожен однією гіпертрофованою здібністю, супроводжують героя до місця кульмінаційної події як помічники, на зворотному ж шляху чинять перепони й ускладнюють повернення. Явний мотив чоловічої конкуренції, дружби-неприятності може бути пояснений зіткненням монофункціональності побратимів і поліфункціональності героя. На передній план виступає інструментальна функція таких стосунків, персонажі-титани виконують прикладну функцію й використовуються героєм як речі. У психологічній трактовці, тут, очевидно, ідеться про пошук героєм ефективних засобів діяльності або технік життя, тому побратими розцінюються ним як живий інструментарій або обереги" [4]. В сучасній етнічній свідомості знаходимо симптоматичні відгуки "страху зради", навіть очікування загрози від друга. Слушною, на наш погляд, є думка стосовно того, що очікування зради не може трактуватися виключно як продукт сучасного відчужено-урбанізованого життя, воно "вмонтовано" в історично складені соціальні експектації східного слов'янина [4]. Можна констатувати в сучасній українській свідомості виразну збереженість функціонального ставлення до друга, хоча переважають все-таки "людські" асоціації. Тут вбачається "глобалізаційне" сприйняття друга як партнера, помічника й союзника.

По-четверте, цікавим є символ добробуту "хліб", пов'язаний в народній свідомості з економічною незалежністю ("свій хліб їсти", "заробив на хліб із маслом" і т. ін.). В сучасній українській свідомості "хліб" зберігає ознаку етнічності, яка подається в емоційно позитивному контексті затишку, задоволення, домашності та близькості. Тобто, не дивлячись на глобалізаційні тенденції: "земля як спільний дім для всіх жителів планети", хліб повинен бути все ж таки свій, зрощений власною культурною традицією. За аналогією релігія розглядається в сучасній свідомості українця як "духовний хліб" (Лозова). С. Б. Кримський наголошує, що концепт "Храм" в українській свідомості втілює передусім у поняттях розумної душі, інтелектуальної любові, мудрості внутрішньої людини. З перетворенням українського етносу на націю концепція духовного розуму набуває спочатку рис просвітництва, а потім, вже у наш час, ідеології модернізації суспільства [3, с. 275-276].

Таким чином, у зазначених вище глибинних координатах етнічності українців, на нашу думку, виразно оприявнюється архетипний ряд міфологеми Берегині, який оформлює ідеї щодо місця людини у Всесвіті, її стосунків з Богом, історією чи долею, найважливіших завдань суспільства, базової природи людини, найефективніших засобів досягнення соціально значущих цілей. Отже, ми маємо нагоду вкотре переконалися, що ідеологія не може бути вигадана чи нав'язана довільно, вона як інформаційно-енергетичний заряд суспільного та особистого розвитку окреслюється завдяки переживанню певного колективного досвіду. Достеменність певного комплексу ідей виявляється у тому, що вони зачіпають емоції і почуття великої кількості людей. "Натрапляючи на ознаки власної емоційної заангажованості, і особистість, і, згідно з антропним принципом, соціум ідуть шляхом розпізнавання близької для них ідеології" [6, 356]. У своїх джерелах вона постає як національна мрія та національне сподівання, культурно-міфологічне уявлення про націю, вона формується як регулятивний принцип організації знання і стратегій поведінки.

Бачення ідеальної держави перш за все пов'язане з відповіддю на актуальне питання "Як у найкращий спосіб мають взаємодіяти люди, живучи разом через спільну належність до певної території, маючи спільний історичний досвід, поділяючи спільну етнічну ідентичність або маючи кожен свою?". Ідеологічні інтеракції як проєкт життєтворення суспільства тісно переплетені з етнокультурною міфотворчістю. Звертаючись до слів державного гімну "Ще не вмерла України не слава ні воля...", можна зробити висновок, що основною стратегією української нації дотепер є виживання та збереження національної ідентичності. Відтак зміни в національну ідеологію, яка бере початок у глибинних психологічних структурах, можуть бути внесені лише тривалим існуванням за інших історичних та соціальних умов. Але для того, щоб ці умови змінилися, слід створити національний міф, національну ідею, які б позиціонували культурно-історичний потенціал української нації. При чому ця національна ідея, впливаючи на формування національного образу світу та етнічної самосвідомості українців, може бути діалектично пов'язана з ідеєю глобалізації. Міфологема Берегині є основою для створення нової конфігурації української етнічності через семантику збереження і розвитку духовності в людині. Таким чином, етнокультурна міфотворчість може стати ефективним засобом інтеграції традиційної культури в інноваційну, актуалізувати культурно-історичний потенціал спільноти, відштовхуючись від архетипових глибин традиції. Причому несвідома активність суб'єктів етнокультурної міфотворчості пов'язана не в останню чергу з випереджальним моделюванням "викликів" долі, історії. В дусі постмодерністського світогляду можна припустити, що інтенсифікація інформаційного обміну спричинить не руйнування, а саморозгортання різноманітних культур при умові виходу їх представників на суб'єктний рівень. Це може забезпечити самотутність без ізоляціонізму.

Висновки. Сучасні тенденції планетаризації свідомості актуалізують етнокультурну міфотворчість. Враховуючи той факт, що етнокультурна міфотворчість особистості як суб'єкта та спільноти як колективного суб'єкта – це процес створення суб'єктивного міфологічного простору, що корелює з визначеним типом культурно-історичного, етносоціального й екзистенціального досвіду, слід звернути увагу на те, що цей процес розгортається на базі певних соціетальних матриць. Соціетальна матриця – це інформаційна модель досвіду етнічної спільноти, що репрезентує її культурно-історичний потенціал у вигляді архетипів як нереалізованих ще сенсів буття. Вона може впливати на всі

прояви колективної та індивідуальної психіки: спілкування, діяльність, самоусвідомлення, загалом на весь універсум культури – побут, політику, економіку, релігію, право тощо. Слід зауважити, що психо-інформаційно-енергетичний простір сучасного українського соціуму перш за все організований соціетальними матрицями глобальності та етнічності.

Соціетальна матриця етнічності легітимізується специфічністю, унікальністю української культури, тоді як соціетальна матриця глобальності уможливує вихід колективного й індивідуального суб'єкта на рівень універсальних архетипів саморозвитку й життєздійснення. Звісно, мова може вестися про динамічну взаємодію зазначених тенденцій глобальності/етнічності в просторі етнокультурної міфотворчості. При цьому регулятивним та інтенціальним фактором цієї взаємодії виступає власне суб'єкт етнокультурної міфотворчості, який інтуїтивно відчуває й усвідомлює "виклики" сучасності й творчо "відповідає" на них, виводячи власну спільноту на більш високий рівень самоздійснення.

ЛІТЕРАТУРА

1. Библер В.С. От наукоучения – к логике культуры: Два философских введения двадцать первый век / В.С. Библер. – М.: Изд. полит. литературы, 1991. – 413 с.
2. Гроф С. За пределами мозга / С. Гроф. – М.: Наука, 1993. – 340 с.
3. Кримський С. Б. Архетипи української ментальності / С. Б. Кримський // Проблеми психології ментальності / НАН України, Ін-т філософії ім. Г.С. Сковороди ; [ред М. В. Попович]. – К. : Наук. думка, 2006. – С. 273–302.
4. Лозова О.М. Психосемантика етнічної свідомості / О.М. Лозова. – К.: Освіта України, 2007 – 402 с.
5. Маслоу А. Новые рубежи человеческой природы: пер. с англ. Г.А.Балл, А.П. Погребский / А. Маслоу. – М.: Смысл, 1999. – 424 с.
6. Основи фрактальної психології: Проект психоекологічного оновлення / За ред. О.А. Донченко. – К.: Міленіум, 2006. – 472с., с.27.
7. Радьяр Д. Планетаризация сознания. От индивидуального к целому / Д. Радьяр: [пер. с англ.] – М.: REFL – book, К.: Ваклер, 1995. – 304 с.
8. Фурс В.Н. Глобализация жизненного мира в свете социальной теории (К постановке проблемы) / Фурс В.Н. // ОНС. – 2000. - №6. – С.128-139.
9. Юнг К.-Г. Бог и бессознательное / К.-Г. Юнг. – М.: Олимп, АСТ-ЛТД, 1998

Подано до редакції 25.10.2010
